

[Den fungerende udenrigsminister.]

alene ansues fra en humanitær synsvinkel, men efter min opfattelse i fuldt så høj grad fra en verdensøkonomisk og politisk. Det er ikke svært at se, at udnyttelsen af udviklingslandenes umådelige naturlige hjælpemidler, landenes inddragelse i verdenshandelen og ophjælpingen af deres levestandard vil være grundlaget for en mere almindelig velstandsforøgelse, som også i høj grad vil komme os selv til gode, bl. a. i form af øget eksport. Men også politisk vil ophjælpingen af økonomisk underudviklede områder mange steder i verden kunne blive af ikke ringe stabiliserende betydning.

Jeg finder det naturligt her at benytte lejligheden til at give folketinget en kort orientering om den støtte, der hidtil er ydet udviklingslandene, og om Danmarks andel heri. Hjælpen til udviklingslandene har flere former, men to hovedgrupper af hjælpeydelse kan opstilles, nemlig teknisk bistand og finansiel bistand.

1. Grundlaget for økonomisk ekspansion må være teknisk og erhvervsmæssig dygtighed. Uden den nødvendige sagkundskab i disse henseender vil nyttevirkningen af egentlige økonomiske bistandsydelser blive for ringe. Såvel De Forenede Nationer som FNs særorganisationer, FAO, UNESCO, ILO, WHO m. fl., har derfor også ydet en betydelig indsats for uddannelsen af den nødvendige stab af ledere og organisatorer i udviklingslandenes samfunds- og erhvervsliv. Disse såkaldte tekniske bistandsprogrammer har i løbet af 1950'erne andraget omkring 230 millioner dollars. Endvidere er der for ca. 2 år siden under FN oprettet en særlig fond — Specialfonden — hvortil der hidtil fra medlemslandene i 1959 og 1960 er ydet godt 60 millioner dollars. Fonden skal gennemføre projekter, der særlig skaber betingelser for efterfølgende investeringer, og har allerede engageret sig i 74 forskellige projekter. Danmark har jo ydet sin del heraf. Vort bidrag til FNs udvidede tekniske bistandsprogram er således for tiden på omkring 650 000 dollars årlig og til Specialfonden ca. 330 000 dollars.

Endelig må man naturligvis nævne, at der af en lang række lande på bilateral basis ydes en meget betydelig teknisk bistand til udviklingslandene. Danmark har også i begrænset omfang været med her.

Der er således for indeværende år bevilget 200 000 kr. til dansk teknisk bistand til udviklingslandene på bilateral basis.

Det må forventes, at en lang række andre lande i den kommende tid vil udvide deres tekniske bistandsprogrammer betydeligt, og jeg er af den opfattelse, at vi heller ikke i Danmark bør blive stående ved de beløb, vi hidtil har ment at kunne afse.

2. Det største problem i forbindelse med ophjælpingen af udviklingslandene er imidlertid nok fremskaffelsen af den nødvendige kapital til investering. Man har anslået, at det årlige behov for fremmed kapitaltilførsel til udviklingslandene ligger et sted mellem 8 og 15 milliarder dollars. Deraf tilvejebringes som private investeringer omkring 2 milliarder dollars. Ofte er imidlertid de ricisi, der er forbundet med private investeringer i de pågældende områder, store og udbyttet ikke tilstrækkelig højt til at friste de private investorer. I erkendelse heraf har en række lande, hvoriblandt først og fremmest USA, ydet offentlige garantier for visse private investeringer i udviklingslandene. De største investeringer er imidlertid hidtil sket på statslig basis i henhold til bilaterale hjælpeaftaler. Her er det også USA, der er den største bidragsyder. I 1959 ydede USA således garantier og lån for 2,7 milliarder dollars, medens de øvrige vestlige industrilande ydede ca. 1,3 milliarder dollars. De samlede investeringer — private og i henhold til bilaterale aftaler — androg således i alt i 1959 ca. 6 milliarder dollars årligt. Men behovet er som nævnt 8-15 milliarder dollars.

Meget kan tale for, at hjælpen til udviklingslandene så vidt muligt kanaliseres gennem de store internationale organisationer, og betydelige beløb er da også allerede ad denne vej kommet de pågældende lande til gode. Det er her naturligt først og fremmest at nævne Den Internationale Bank for Genopbygning og Udvikling, der har til opgave at fremme den økonomiske udvikling i medlemslandene gennem ydelse af lån på rimelige, men dog principielt bankmæssige vilkår. Banken har en nominel kapital på ca. 19 milliarder dollars, og den har hidtil ydet lån til et samlet beløb på ca. 5,2 milliarder dollars, der i første række er gået til udviklingslandene.

Den internationale Finansieringsinstitu-